

LBRIS

We know
books

Niki Galaction

Mondene

LETRAS
Promovám autorii románů

CUPRINS

Picturile copilăriei.....	5
Baba Ghiorghiu.....	9
Vis ghidelian.....	13
Tornada violetă.....	17
Penthouse Matache.....	29
Tata, mama și Bendeacul.....	34
Ieri gladiatori, azi chefi.....	44
Flick și cerșetor.....	53
Ajut eu.....	65
Love Machine.....	69
Selly dream.....	76
Astral love.....	79
Cu Vârciu la coadă.....	84
Piccolo buco.....	89
Designerul halit.....	97
Hotel-palat.....	104

Picturile copilăriei

Prima mea pasiune a fost pictura. Așa că în continuare vă invit să evadați din nou în acest tărâm de basm, unde culorile prind viață. Vă invit în cel mai frumos anotimp al vieții, când totul era așa de viu și de colorat pentru mine. Când mă plimbam pe străzi, prin parcuri pe alei și nicio grijă nu aveam decât să mă îmbăt cu viață.

Și eu, când revăd aceste picturi, parcă plonjez instant în acest mirific anotimp și retrăiesc cea mai frumoasă bucată din viața mea. Atunci când am făcut pentru prima dată o expoziție în camera copilăriei. Când am lipit cu apă și făină picturile ce tocmai ieșiseră din pensula micului pictor. Apoi i-am invitat pe toți, cu mic, cu mare, să viziteze această expoziție cu picturile copilăriei. Și au venit mulți, a venit și un pictor profesionist, care a admirat, a exultat și apoi m-a laudat pentru această expoziție reușită.

Iar vremea repede trecu și am ajuns și în clasa întâi la școală, iar un desen l-am făcut chiar în prima zi. Desen pe care îl veți vedea în această carte. Apoi unul câte unul treceau anii în zbor și picturile mele creșteau în ritmul copilăriei.

Și aici, la școală, profesoara de desen îmi oprea din când în când picturi pe care le desenam cu talent. Spunea că le duce la o expoziție anume și acolo rămâneau. Parcă se impregnau în perete și acolo înțepeneau pe veci. Dar arta cere sacrificii și, uite, acum vin și beneficii. Căci o parte din vasta mea operă din copilărie a rămas și a ieșit la lumină în această carte.

Apoi, la mama la serviciu se organizau an de an de 1 Iunie, de Ziua Copilului, expoziții de pictură. Și aici am expus unele dintre picturile copilăriei, iar ca răsplată luam an de an câte o diplomă.

Așa că această pasiune am dus-o la un alt nivel și m-am înscris la cercul de pictură care a funcționat în acele vremuri pe strada Arthur Verona. Căci vorba ceea, pictor la pictor trage. Aici am învățat abecedarul picturii și m-am îmbătat cu această artă, cu mirosul acuarelelor și cu minunatele culori pe care le așterneam pe planșa de desen. Mergeam mereu în acest loc cu bucurie în suflet și cu nerăbdare pentru a da din nou și din nou frâu liber imaginației și a o așterne pe hârtie.

Și după un timp anume, când deja mă călisesem, în acest minunat cerc de pictură am trăit cea mai mare bucurie a acestei pasiuni pline de talent. Așa că într-o zi când veneam, ca de obicei, la cercul de pictură m-a întâmpinat la intrare profesoara de desen. Apoi m-a

invitat să o însoțesc la peretele mult-visat, acolo unde erau expuse picturile micilor clasici care frecventau acest cerc de pictură.

Ajuns la acest perete, mi-a arătat cu bucurie și împlinire profesională pictura desenată de mine, care a zburat și s-a lipit pe acest perete al împlinirilor mărețe. Căci în acea vreme chiar trăiam decenii de împliniri mărețe. Era o pictură cu un peisaj al naturii care parcă era cules din natură și implantat în acel perete.

Acest moment a fost cel mai frumos din anotimpul copilăriei mele de mic pictor. Era un semn că toată ambiția și întreaga mea pasiune a ajuns în punctul maxim. Am plecat în acea zi cu sentimentul împlinirii absolute a dăruirii mele în această artă.

Azi, acolo unde în trecut am trăit din plin această primă pasiune, funcționează o frumoasă și fascinantă librărie cu fel și fel de cărți. Așa că ambele pasiuni ale mele, pictura și scriitura, s-au reunit în acest minunat loc al amintirilor din copilărie.

Chiar de curând am vizitat acest loc, care acum e plin de cărți. Și așa am retrăit acele clipe ale copilăriei, plimbându-mă prin acele încăperi, unde am pictat și eu odată și mi-am văzut o capodoperă expusă pe peretele fruntaș.

Urbis | We know books

Apoi, a trecut în zbor timpul și la sfârșitul acestui anotimp de basm mi-am descoperit o altă pasiune, scrisul. Așa că am scris pe atunci câteva poezii și o poveste cu pirăți. După care a venit o pauză majoră și iar m-am apucat de scris. Și am scris precum pictam în copilărie. Umpleam coală după coală cu poezii și cu povești.

Acum mai am un singur dor, să mă apuc din nou să pictez la fel cum am scris. Căci vorba ceea, cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi.

Și astfel să evadez cu aceste două arte în lumea cea de basm și de povești și să trăiesc o veșnică copilărie.

Copilărie, tu pentru mine nu ai trecut și nici nu vei trece, doar te-ai camuflat în omul cel matur de azi.

Așa că nu uitați să fiți din nou copii și să dați din nou frâu liber unor pasiuni demult apuse. Și din apus să faceți un nou răsărit, un veșnic răsărit. Iar steaua voastră să strălucească în veci pe cerul artei precum luceafărul lui Eminescu.

Baba Ghiorghiu

Nu-i Baba Dochia, ci este Baba Ghiorghiu. Și în fiecare noapte, orice vis avea Baba Ghiorghiu dimineța devenea breaking news. Și avea un talent Baba Ghiorghiu la vise asociate mai ceva ca într-o poveste. Nu era vis să nu îl asezoneze cu un breaking news care chiar se petrecea, mai la nord, mai la vest, mai la est sau mai la sud pe Terra. Doar Baba Ghiorghiu le asezone de minune, ziceai că sunt de acolo, nu alta.

Cică botezul său în clar-abureală nu ar fi fost unul oarecare. A fost mai întâi trecut prin foc. Așa că într-o noapte visă un foc mare la Colectivul comunist. Cum era pe vremuri la sfârșit de sezon ceapist. A doua zi cum se trezi, îl asocie, bineînțeles, cu tragedia din clubul Colectiv.

Și după ce o nimeri Baba Ghiorghiu cu Colectiv, pentru a nu-și ieși din formă, intră pe regim special. Așa că dimineța, pe burta goală, dar mai ales pe mîntea goală, avea să bea un ceai special. Un ceai din cătină cu concentrație 100%. Nu va bea o cană, ci trei țapi, să îi ajungă până hăt târziu în noapte. Apoi prânzul și cina vor fi doar din ciuperci d-alea halucinogene de top, preparate sub formă de salate.

Și va servi Baba Ghiorghiu un lighean la prânz și altul la cină. Apoi, ca să fie în formă maximă din șapte în șapte zile, va face un ritual cu ayahuasca pentru a fabula din plin hoașca și apoi să umple și blogosfera cu fel și fel de minuni.

Pereții camerei de scris ai Babei Ghiorghiu erau tapetați toți cu icoane sfinte, fiecare înfățișa cam aceleași persoane, dar nu semănau mai deloc între ele. Și avea Baba Ghiorghiu și program de mătăanii mai ceva ca divele la sală.

De atunci, Baba Ghiorghiu era plimbată pe la toate televiziunile mai ceva ca maimuța, pentru că dădea bine pe sticlă și făcea rating căcălău.

Apoi, Baba Ghiorghiu se apucă de altă minune, începu să cultive cărți. Așa că făcu un troc. Schimbă sapa în condei și brazda în călimară. Și dăi, și dăi cu scrisul. Și pentru a avea spor la scris, mai venea și un antenist la lansarea cărților ei, care îi dădea cu îngrășământ să crească, nene.

Și uite așa o aburea Baba Ghiorghiu cât era ziua de lungă.

Și din an în Paște, Baba Ghiorghiu avea niște invitați speciali. Omuleții negri, adică extraterestrii. Și în apartamentul său din Bulevardul Clarviziunii nr. 9 încingea ba o de-a v-ați ascunselea, ba o baba-oarba. Și se jucau în tot apartamentul. Bineînțeles că

extraterestrii treceau prin pereți și Baba Ghiorghiu o lua după ei pe ușă și striga: uite-l, nu e. Și erau negri ca tăciunele. Cică în curând or să invadeze și țara noastră. O să stăm față în față cu ei de la egal la egal amical. Și după ce se săturau de joacă, Baba Ghiorghiu îi conducea până la ieșire. Apoi se puneau pe scris, pe blogosferă. Și nici nu închidea bine ochii, că începeau să îi apară știri de ultimă oră, bineînțeles doar calamități, dar fără loc, dată, ce să mai vorbim de oră. Și după ce avea loc evenimentul, Baba Ghiorghiu îl asezona cum știa ea mai bine, apoi apărea și pe sticlă și reușea să o aburească rău de tot. Că tot o întrebau reporterii, de bine nu ai nimic? că de rău ne-am cam săturat, măi, babo.

Extraterestrii, după ce plecară de la Baba Ghiorghiu, bineînțeles că trecură și pe la ferma maestrului Traian Răducanu. Și cu el erau prieteni la cataramă. Și după ce îi cinstea maestrul cu sucuri naturale, încingeau o horă mare și începeau a cânta serenade de iubire după povestea lui Romeo și Julieta, dar evident pe invers, Julieta și Romeo. Și toate frecvențele de radio și TV care difuzau muzică la ora aceea se opreau brusc și apărea maestrul Traian Răducanu cu corul său de marțieni. Era o fantezie de zile mari. Apoi spre ziuă, ca să nu crape pământul și Baba Ghiorghiu să nu mai indice cutremure cu magnitudini de 3 și de 4 grade pe scara Richter, extraterestrii se băgau sub pământ și îl țineau să nu se

LRPLS | We know books

miște până trecea unda și transpirau la greu mai ceva ca Baba Ghiorghiu când se puneă pe scris.

Pe final îi recomand, pentru zile și vise senine, să facă un duș rece dimineața la trezire, după-amiaza să facă o baie rece pentru a nu se încinge prea tare peste zi, iar seara înainte de culcare să facă un jacuzzi cu apă rece, asezonată cu cuburi de gheață. Toate acestea, pentru un somn cât mai lin și nealterat. Doar așa se va trezi din această lume feerică, de basm.

Și în loc de acel regim special să treacă pe unul și mai special, post negru din patruzeci în patruzeci de zile, mai ales că o va ajuta să slăbească și să scape de talia de balenă pe care o are în prezent, căpătând astfel o talie de viespe mai ceva ca a divelor.

Același tratament îl recomand tuturor clar-aburitorilor, în frunte cu Moș Iliuță, care și el își asezonează profețiile după breaking news-uri. La el e pe cifre, că doar e numerolog. Și bagă la clar-abureli fără număr. Și în ultimul timp, clar-aburitorii s-au înmulțit precum ciupercile după ploaie ies șiroaie.

Vis ghidelian

Sunt într-o sală de spectacol și vizionez un film. Filmul este spre sfârșit, pe ecran se derulează o secvență ce pare ruptă din realitate. Spectatorii simt că trăiesc în timp real acea secvență. Apoi, în scurt timp, filmul se termină și se face lumină în sală. Aflu că în sală s-a aflat și Marius Ghidel. În fața scenei, lumea se îngrămădește spre autografe. Mă duc și eu, crezând că este și Marius Ghidel acolo, dar sunt doar două doamne care dau autografe. Mi se spune că Marius Ghidel deja a plecat. Încet, încet, lumea se îndreaptă spre ieșire. Mă pregătesc să ies și eu din sală, când în dreapta mea văd un grup de oameni care intră în sală, pentru că ieșirea din acea parte era închisă. În acest grup îl zăresc pe Marius Ghidel. Încerc să țin pasul cu el pentru a-i lua un autograf. Grupul se îndreaptă spre cealaltă ieșire, merg după el. La un moment dat, Marius Ghidel intră în toaleta de pe hol pentru a se aranja, ceilalți spectatori se îndreaptă spre ieșire. Așa că eu îl aștept pe hol pe Marius Ghidel. Mă tot învârt în jurul holului, ies puțin și în holul cel mare care dă spre ieșire. Constat că a mea cămașă este pe umăr, o îmbrac și mă duc din nou în holul cu toaletă în așteptarea lui Marius Ghidel.